

Foto: Arxiu

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Santa Quaresma

La Quaresma és el temps que precedeix i disposa a la celebració de la Pasqua. Temps d'escolta de la Paraula de Déu i de conversió, de preparació i de memòria del baptisme, de reconciliació amb Déu i amb els germans, de recurs més freqüent a les «armes de la penitència cristiana»: l'oració, el dejuni i l'almoina.

De manera semblant com l'antic poble d'Israel va marxar durant quaranta anys pel desert per a ingressar a la terra promesa, l'Església, el nou poble de Déu, es prepara durant quaranta dies per a celebrar la Pasqua del Senyor. Si bé és un temps penitencial, no és pas un temps trist i depressiu. Es tracta d'un temps especial de purificació i de renovació de la vida

cristiana per a poder participar amb major plenitud i goig del misteri pasqual del Senyor.

La Quaresma és un temps privilegiat per a intensificar el camí de la pròpia conversió. Aquest camí suposa cooperar amb la gràcia, per a donar mort a l'home vell que actua en nosaltres. Es tracta de trencar amb el pecat que habita en els nostres cors, allunyar-nos de tot allò que ens aparta del pla de Déu i, per tant, de la nostra felicitat i realització personal. La Quaresma és un dels quatre temps forts de l'any litúrgic i això ha de veure's reflectit amb intensitat en cadascun dels detalls de la seva celebració.

Diumenge I de Quaresma | Cicle C

Lectura del llibre del Deuteronomi (26,4-10)

Moisès digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: "El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrós. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel.» [...]

Salm responsorial (Salm 90)

Estigueu vora meu en els perills, Senyor.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (10,8-13)

Què diu l'Escriptura, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe

que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Escriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invoquen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat».

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (4,1-13)

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Escriptura que l'home no viu sols de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol."» Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Escriptura diu que "ha donat ordre als seus àngels de guardar-te" i que "et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» [...]

2

full

La fe al cor i als llavis | Mn. Marc Majà i Guiu

Entrem en el primer diumenge de Quaresma, entrem en el desert on el Senyor es prepararà per a la seva missió, per a la seva mort i resurrecció. Sant Pau ens introdueix en aquest desert amb una reflexió breu i profunda sobre la fe: «Si amb els "llavis" reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de "cor" que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis.» El papa Benet, en la preciosa carta en què convoca l'Any de la Fe, escriu precisament unes paraules sobre aquesta citació. Agafem-ne aquí dues idees.

«El cor indica que el primer acte amb què s'arriba a la fe és el do de Déu i l'acció de la gràcia que actua

i transforma la persona fins al més íntim.» És veritat, allò que sent el cor humà no es pot provocar ni dictar. Per aquest motiu, la fe que portem al cor no pot venir d'un mateix sinó que tan sols pot ser una experiència rebuda: un regal de Déu.

En segon lloc, «professar amb la boca indica, per part seva, que la fe implica un testimoniatge i un compromís públic». Si el cor ens recorda que la fe és un regal rebut, els llavis ens recorden que la fe és una realitat que s'ha d'exterioritzar, en allò que dic i en allò que faig.

Demanem al Senyor, en aquesta Quaresma, que el do de la fe ens converteixi el cor i els llavis.

Quaresma, temps per a redescobrir el camí de la fe |

Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La Quaresma ens encamina, pas a pas, a la gran celebració del Triduum pasqual, la celebració, en l'avui de la litúrgia, de la mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. La Quaresma és per a cada cristià com un nou catecumenat per a poder arribar a la nit de Pasqua i fer-hi la renovació de les promeses i de la fe baptismals.

La Quaresma d'aquest Any de la Fe és una ocasió propícia i oportuna per a redescobrir-nos com a creients, per a redescobrir el camí de la fe cristiana, per a viure la fe cristiana, sempre nova en el cor del qui es troba profundament amb Jesucrist, Senyor del món i de la història. Benet XVI, en la carta apostòlica amb la qual convoca l'Any de la Fe, ens diu: «Des del començament del meu ministeri com a successor de Pere, he recordat l'exigència de redescobrir el camí de la fe per a il·luminar de manera cada cop més clara l'alegria i l'entusiasme renovats del trobament amb Crist» (*Porta fidei*, 2).

La Quaresma té la seva imatge en el «desert». El poble de Déu va pelegrinar pel desert durant quaranta anys i el mateix Jesús fou conduït per l'Esperit al desert, on sojornà quaranta dies en dejuni i pregària, i on fou temptat pel diable, a qui vencé. El desert és, doncs, el lloc de la trobada amb Déu, però no és la meta del pelegrinatge. El camí del desert porta a la Terra promesa. El desert de Jesús és el lloc de la prova i de la fidelitat a la voluntat del Pare, per a iniciar el temps d'anar d'aquest món al Pare (cf. Jn 13,1) i emportar-se un seguici de germans, al lloc de

la vida, i vida eterna (cf. Ef 4,8).

El camí del desert és el camí de la pura fe. Cal posar la mirada fixa en Déu i en la seva paraula a fi de trobar les forces per a caminar i l'horitzó obert per a no perdre l'esperança. Redescobrir el camí de la fe significa sobretot per a nosaltres tornar a posar la mirada fixa en Jesús (cf. Hb 12,2). Són molts els paranys que trobem en la vida per a no continuar fent el camí de la fe cristiana. La temptació contrària a la fe és la d'apartar Déu de la nostra vida, com si Déu no tingués res a dir en les qüestions diàries, en les senzilles i en les fonamentals. Déu és irrellevant en el dia a dia, així ho viuen molts dels nostres coetanis, perquè no coneixen Déu o no han estat capaços d'entendre i de viure que la fe és la llum que il·lumina tota la vida del qui es deixa captivar per Déu. I aquest és el clima dominant en tantes coses! ¿D'on, si no, provenen la manca d'il·lusió en els ulls, la fredor en el cor, el menyspreu de l'altre, l'afany de tenir més i més al preu que sigui? Sense Déu, que n'és, de gran, el desert en el cor i en les obres de les persones!

La Quaresma d'aquest any ens demana un esforç per professar la nostra fe en el més pregon del nostre cor. Creure en Crist és la porta de la llibertat, de l'amor i de la veritat. El camí de la Quaresma l'hem de fer pas a pas, seguint les petjades que el mateix Crist fa al nostre davant, tal com l'Església ens el presenta en la seva litúrgia, el Crist vivent en la Paraula i en l'Eucaristia.

3

full

Agenda litúrgica de la setmana

17 ■ Diumenge I de Quaresma /

Cicle C. Els set sants fundadors dels Servites, eremites i predicadors (s. XIII)

Lectures: Deuteronomi 26,4-10 / Salm 90 / Romans 10,8-13 / Lluc 4,1-13

Litúrgia de les hores: Setmana I

18 ■ Dilluns. Sant Eladi, bisbe (†632). Sant Àlvar, màrtir (†861).

Lectures: Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18,8.9.10.15 / Mateu 25,31-46

19 ■ Dimarts. Sant Conrad, religiós (†1306).

Lectures: Isaïes 55,10-11 / Salm 33 / Mateu 6,7-15

20 ■ Dimecres. Sant Maurici Proeta, prevere (†1544).

Lectures: Jonàs 3,1-10 / Salm 50 / Lluc 11,29-32

21 ■ Dijous. Sant Pere Damià, bisbe i doctor de l'Església (1007-1072).

Lectures: Ester 4,17 / Salm 137 / Mateu 7,7-12

22 ■ Divendres. La Càtedra de Sant Pere, apòstol. Santa Elionor, verge.

Lectures: : 1Pere 5,1-4 / Salm 22 / Mateu 16,13-19

23 ■ Dissabte. Sant Policarp, bisbe i màrtir (†155).

Lectures: Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 / Mateu 5,43-48

24 ■ Diumenge II de Quaresma / Cicle C. Sant Modest, bisbe (†486).

Lectures: Gènesi 15,5-12.17-18 / Salm 26 / Filipencs 3,17-4,1 / Lluc 9,28b-36

Missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2013

Oferim alguns fragments del missatge que Benet XVI ha adreçat a tot el Poble de Déu

El cristià, conquerit per l'amor de Crist

En la meua primera encíclica vaig exposar ja alguns elements per a comprendre l'estret vincle entre aquestes dues virtuts teològals, la fe i la caritat. Partint de l'afirmació fonamental de l'apòstol Joan: «Hem conegut l'amor que Déu ens té i hem cregut en ell» (1Jn 4,16), recordava que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva... I ja que és Déu qui ens ha estimat primer (cf. 1Jn 4,10), ara l'amor ja no és tan sols un "manament", sinó la resposta al do de l'amor, amb el qual Déu ve a la nostra trobada» (*Deus caritas est*, 1). La fe constitueix l'adhesió personal —que inclou totes les nostres facultats— a la revelació de l'amor gratuït i «apassionat» que Déu té per nosaltres i que es manifesta plenament en Jesucrist. La trobada amb Déu Amor no sols comprèn el cor, sinó també l'enteniment: «El reconeixement del Déu viu és una via cap a l'amor, i el sí de la nostra voluntat a la seva abasta enteniment, voluntat i sentiment en l'acte únic de l'amor. No obstant això, aquest és un procés que sempre està en camí: l'amor mai no es dona per "conclòs" i completat» (ibídem, 17). D'aquí deriva per

a tots els cristians i en particular per als «agents de la caritat» la necessitat de la fe, de la «trobada amb Déu en Crist que suscita en ells l'amor i obri el seu esperit a l'altre, de manera que, per a ells, l'amor al proïsme ja no sigui un manament, per dir-ho així, imposat des de fora, sinó una conseqüència que es desprèn de la seva fe, la qual actua per la caritat» (ibíd., 31a). El cristià és una persona conquistada per l'amor de Crist i mogut per aquest amor —«caritas Christi urget nos» (2Co 5,14)—, està obert de manera profunda i concreta a l'amor al proïsme (cf. ibíd., 33). Aquesta actitud neix abans que res de la consciència que el Senyor ens estima, ens perdona, fins i tot ens serveix, s'inclina a rentar els peus dels apòstols i es lliura a si mateix en la creu per atraure la humanitat a l'amor de Déu [...].

La caritat és caminar en la veritat

Tota la vida cristiana consisteix a respondre a l'amor de Déu. La primera resposta és precisament la fe, acollir plens d'estupor i gratitud una inaudita iniciativa divina que ens precedeix i ens reclama. I el «sí» de la fe marca el començament d'una lluminosa història d'amistat amb el Senyor, que omple tota la nostra existència i li dona ple sentit. No obstant això, Déu no s'accontenta que nosaltres acceptem el seu amor gratuït. No es limita a estimar-nos, vol atraure'ns cap a ell, transformar-nos d'una manera tan profunda que puguem dir amb sant Pau: ja no visc jo, sinó que Crist viu en mi (cf. Ga 2,20). Quan deixem espai a l'amor de Déu, ens fa semblants a ell, participem de la seva mateixa caritat. Obrir-nos al seu amor significa deixar que ell visqui en nosaltres i ens dugui a estimar amb ell, en ell i com ell; només llavors la nostra fe arriba veritablement «a actuar per la caritat» (Ga 5,6) i ell habita en nosaltres (cf. 1Jn 4,12). La fe és conèixer la veritat i adherir-s'hi (cf. 1Tm 2,4); la caritat és «caminar» en la veritat (cf. Ef 4,15). Amb la fe s'entra en l'amistat amb el Senyor; amb la caritat es viu i es conrea aquesta amistat (cf. Jn 15,14s). La fe ens fa acollir el manament del Senyor i Mestre; la caritat ens dona la capacitat de posar-lo en pràctica (cf. Jn 13,13-17). En la fe som engendrats com a fills de Déu (cf. Jn 1,12s); la caritat ens fa perseverar concretament en aquest vincle diví i donar el fruit de l'Esperit Sant (cf. Ga 5,22). La fe ens duu a reconèixer els dons que el Déu bo i generós ens encomana; la caritat fa que fructifiquin (cf. Mt 25,14-30).

Fe i caritat, sempre unides

A la llum de tot el que hem dit, resulta clar que mai no podem separar, ni menys oposar, fe i caritat. Aquestes dues virtuts teològals estan íntimament unides i, per tant, és equivocat veure-hi un contrast o una «dialèctica». D'una banda, en efecte, representa una limitació l'actitud de qui fa fort èmfasi en la prioritat i el caràcter decisiu de la fe, subestimant i gairebé menyspreant les obres concretes de caritat i reduint-les a un humanitarisme genèric. Per una altra, també és limitat sostenir una supremacia exagerada de la caritat i de la seva laboriositat, pensant que les obres puguin substituir la fe. Per a una vida espiritual sana és necessari defugir tant el fideisme com l'activisme moralista. L'existència cristiana consisteix en un continu pujar a la muntanya de la trobada amb Déu per a després tornar-ne a baixar, portant l'amor i la força que en deriven, a fi de servir els nostres germans i germanes amb el mateix amor de Déu. En la sagrada Escripura veiem que el zel dels apòstols en l'anunci de l'Evangeli que suscita la fe està estretament vinculat a la sol·licitud caritativa respecte al servei dels pobres (cf. Ac 6,1-4). En l'Església, contemplació i acció, simbolitzades d'alguna manera per les figures evangèliques de les germanes Maria i Marta, han de coexistir i integrar-se (cf. Lc 10,38-42). La prioritat correspon sempre a la relació amb Déu i el veritable compartir evangèlic ha d'estar arrelat en la fe (cf. Audiència general 25 abril 2012). De vegades, de fet, es té la tendència a reduir el terme «caritat» a la solidaritat o a la simple ajuda humanitària. En canvi, és important de recordar que la major obra de caritat és precisament l'evangelització, és a dir, el «servei de la Paraula». Cap acció no és més benèfica i, per tant, caritativa envers el proïsme que partir el pa de la Paraula de Déu, fer-lo partícip de la Bona Nova de l'Evangeli, introduir-lo en la relació amb Déu: l'evangelització és la promoció més alta i integral de la persona humana. Com escriu el servent de Déu el papa Pau VI en l'encíclica *Populorum progressio*, és l'anunci de Crist el primer i principal factor de desenvolupament (cf. núm. 16). La veritat originària de l'amor de Déu per nosaltres, viscuda i anunciada, obre la nostra existència a acceptar aquest amor fent possible el desenvolupament integral de la humanitat i de cada home (cf. *Caritas in veritate*, 8).

Quaresma per a alimentar la fe

En definitiva, tot parteix de l'amor i tendeix a l'amor. Coneixem l'amor gratuït de Déu mitjançant l'anunci de l'Evangeli. Si l'acollírem amb fe, vam rebre el primer contacte —indispensable— amb el diví, capaç de fer-nos «enamorar de l'Amor», per a després viure i créixer en aquest Amor i comunicar-lo amb alegria als altres [...]. La Quaresma, amb les tradicionals indicacions per a la vida cristiana, ens convida precisament a alimentar la fe a través d'una escolta més atenta i prolongada de la Paraula de Déu i la participació en els sagraments i, al mateix temps, a créixer en la caritat, en l'amor a Déu i al proïsme, també a través de les indicacions concretes del dejuni, de la penitència i de l'almoina [...]. Benvolguts germans i germanes, en aquest temps de Quaresma, durant el qual ens preparem a celebrar l'esdeveniment de la creu i la resurrecció, mitjançant el qual l'amor de Déu va redimir el món i va il·luminar la història, us desitjo a tots que visqueu aquest temps preciós revivint la fe en Jesucrist, per a entrar en el seu mateix torrent d'amor pel Pare i per cada germà i germana que trobem en la nostra vida. Per això, elevo la meua oració a Déu, alhora que invoco sobre cadascun de vosaltres i cada comunitat la benedicció del Senyor.

Crist Salvador (Manresa). Arxiu Fotogràfic del Bisbat de Vic.

Recés Diocesà de Quaresma: 23 i 24 de febrer

Fer un petit temps de recés és una pràctica ben comuna a tota l'Església i a totes les edats. No és estrany que, en una època com la nostra en què acostumem a estar molt ocupats, es revaloritzi aquesta pràctica i cada vegada siguin més els qui es decideixen a fer unes hores de pregària.

Conscient d'això, el bisbat de Vic ofereix un temps de recés adreçat a adults, preparat amb molta dedicació i atenció per tal que l'esforç que suposa invertir temps en la cura de la vida espiritual i de la pregària sigui realment productiu en la vida de cada una de les persones que facin el recés.

En què consisteix?

El recés vol facilitar les condicions òptimes (espais, ambient de silenci i de pregària, un predicador experimentat en l'acompanyament de moltes persones en la vida cristiana...) per tal de donar un bon impuls a la vida —personal, familiar, laboral...— des de la fe.

Concretament, s'imparteixen dues xerrades al matí i una a la tarda (el dissabte), se celebra la missa i es donen materials per a la revisió i pregària personal. Sempre, acompanyats pel predicador i altres sacerdots disponibles per a atendre totes les qüestions que calgui.

Aquest Any de la Fe és un moment ideal per a decidir-se a fer aquest temps de pregària i de reno-

vació, una petita parada a mitja temporada per tal de reprendre forces i reforçar les opcions de vida.

Informació bàsica

Lloc: Casa d'Espiritualitat Mare de Déu de la Gleva.

Dates i horari: del dissabte dia 23 de febrer a les 10 del matí, al diumenge dia 24, a la 1 del migdia (qui vulgui pot quedar-se a dinar). **Predicador:** P. Vicente Zamora, mercedari. **Inscripcions i més informació:** bisbatdevic@bisbatvic.com / tel. 93.883.26.55.

Miserachs rep a Madrid el premi Bravo 2012

La Comissió Episcopal de Mitjans de comunicació Social (CEMCS) va lliurar el dia 23 de gener els Premis BRAVO 2012, que es concedeixen anualment, en un acte que va tenir lloc la seu de la Conferència Episcopal Espanyola. Entre els premiats, com ja vam tenir ocasió d'informar, hi ha Mons. Valentí Miserachs Grau, prevere de la nostra diòcesi.

El bisbe de Lleida i president de la CEMCS, Mons. D. Joan Piris Frígola, va adreçar una salutació als assistents a l'acte. Recordà que amb aquests Premis es pretén valorar i agrair el servei dels comunicadors. «No hi ha llibertat sense veritat, i la veritat ens fa lliures. En un món en el qual es comunica la veritat, gràcies a persones, entitats i activitats com les quals avui aquí

premiem, es fa possible la llibertat. La comunicació es fa accessible, bella i agradable a la veritat, i la veritat és la condició necessària per a la llibertat.»

Inaugurada la restauració de l'atri de la Seu de Manresa

El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, acompanyat del president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, va inaugurar la restauració de l'atri de la col·legiata basílica de la Seu de Manresa.

A la inauguració de les obres de restauració de la Seu també hi van assistir el conseller de Cultura, Ferran Mascarell; l'alcalde de Manresa, Valentí Junyent; el delegat de la Generalitat a la Catalunya Central, Jordi Moltó; el president de la Diputació de Barcelona, Salvador Esteve; la presidenta de l'Associació Amics de la Seu, Maria Pilar Pla, i el rector de la parròquia de Santa Maria de la Seu, Antoni Boqueras.

Les obres de l'atri, que ha dirigit l'arquitecte conservador de la Seu, Xavier Asarta, s'emmarquen en el pla director per a la restauració integral de la Seu. Aquesta actuació s'ha centrat en la restauració de la façana de Soler i March, la façana principal de la basílica. La remodelació més important ha estat la corresponent

a l'atri, tot i que també s'ha restaurat la porta d'accés, les parets, el terra i l'escala i la terrassa exteriors.

En el marc del pla director de la Seu s'han signat tres convenis entre la Generalitat, la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament de Manresa i el Bisbat de Vic amb l'objectiu de finançar les obres. La restauració inaugurada correspon al tercer conveni, per al període 2009-2012, dotat amb 1.392.000 euros, aportats a parts iguals per les quatre institucions. Les institucions responsables del finançament de les obres anunciaren que la col·laboració continuarà malgrat les dificultats presents.

Tot i que la Seu es va construir en el segle XIV, la façana, l'atri i el baptisteri no es van fer fins a principis del segle XX. D'estil neogòtic, va dirigir les obres l'arquitecte manresà Alexandre Soler i March, que va rebre assessorament ocasional de l'arquitecte Antoni Gaudí.

Artur Mas també va visitar l'església de la Cova de Sant Ignasi de Loiola.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

Glòria a Déu a dalt del cel (continua)

Dues formes litàniques estructuren aquesta part de l'himne: un doble «vós que lleveu el pecat del món...» i un altre «vós sou l'únic Sant...», per evocar l'entrada triomfal del Redemptor en el cel, on està assegut a la dreta del pare, perquè ell és l'únic Senyor.

La cloenda evoca l'Esperit Sant, veritable portador de la pau en el món. L'himne del Glòria es recita o es canta tots els diumenges, fora del temps d'Advent i Quaresma, en les solemnitats i en algunes festes.

L'oració col·lecta

Després del «Senyor, tingueu pietat» i del «Glòria», el prevere invita l'assemblea amb la paraula «Preguem». Després ve un silenci per tal d'afavorir el clima de pregària.

L'oració conté una dinàmica trinitària. El prevere, en nom de tot el poble, evoca els atributs divins o els fets meravellosos que Déu realitza, i demana que concedeixi gràcies que miren a la salvació. Conclou amb una intercessió. (Continuarà)

La tirania de la llei i de l'estètica | Ester Busquets i Alibés.....

Un metge català que cada estiu se'n va a fer de cooperant en un país de l'Àfrica Central narra un fet colpidor: un dia, mentre ell era a l'hospital africà, van entrar dos militars, armats fins a les dents, arrossegant un nen d'uns vuit anys. El portaven a l'hospital perquè, en aplicació de la *xaria* (la llei islàmica) se li havia de tallar un dit, ja que el nen, endut per la fam, havia robat aliments al mercat. El dilema ètic del metge fou si havia de complir el que li demanaven els militars o negar-s'hi, sabent que si ell no feia la intervenció la faria algú altre sense coneixements de medicina.

El relat d'aquest metge sona llunyà, perquè aquí, tot i que el Nou Testament, com l'Alcorà, diu que «si la mà drete et fa caure en pecat, cal tallar-la» (Mt, 5,30), no vivim en una teocràcia, en un estat que es regeixi per lleis religioses fonamentalistes, lluny de tota democràcia, ni l'Església fa una interpretació literal o material d'aquest text. Sortosament, a Occident ho tindríem molt difícil per a veure tallar dits de la mà, o la mà sencera, per haver obrat malament. Avui, en canvi, sí que podem veure, amb sorpresa, com es tallen dits del peu. Anem a pams.

Resulta que a casa nostra ja hi ha algunes dones que, seguint la moda provinent dels Estats Units, han decidit amputar-se el dit petit del peu per poder portar sabates de taló amb més comoditat. Com en la situació anterior, d'entrada, som davant un nou dilema ètic per als metges: què fer davant la petició d'una dona que per estètica vol tallar-se el dit petit del peu?

Analitzant els dos fets hi trobaríem una gran diferència: al nen li tallen el dit perquè roba, i roba perquè té gana i no té diners; en canvi, la dona amb talons d'agulla es fa tallar el dit del peu, pagant, perquè té ganes de portar talons. Assenyalada, ja, aquesta diferència d'ordre econòmic, entre un fet i l'altre hi trobem, almenys, dos paral·lelismes: el nen no pot viure sense menjar; però resulta que la dona tampoc no pot viure sense seguir els cànons que imposa la moda del moment. Es tracta, en el fons, de dues maneres de buscar la supervivència: en un cas física i en l'altre psicològica; el preu a pagar per la supervivència, d'un tipus o de l'altre, és molt alt. I un altre paral·lelisme: la manca de llibertat en tots dos fets. En el cas del nen és ben clar que ell no escull que li tallin el dit, ja que és víctima de la fam i de la tirania de la llei, però la dona tampoc no tria amb llibertat, perquè és víctima de la moda i de la tirania de l'estètica. Dos tipus d'esclavatge, diferents l'un de l'altre però que encadenen molt fort.

Jesús és un testimoni, amb múltiples exemples, de com sempre cal rebel·lar-se contra tota llei religiosa, política, social... quan és injusta i no contribueix al benestar i a la felicitat humana. Per això com a cristians i com a ciutadans tenim molta feina a fer davant de tantes lleis i tantes modes que segueixen, com una fulla de bisturí, la justícia, la llibertat, l'esperança... i amputen el desenvolupament humà de tantes persones.

Llibres: «Recull de poemes» d'Amand Lus i Bonet.....

Aquest *Recull de poemes* és una mostra àmplia de l'obra poètica d'Amand Lus. Els poemes s'hi presenten agrupats per temàtiques per tal d'establir algun criteri que en faciliti la classificació, amb tots els avantatges però també amb els inconvenients que això comporta.

De ben segur que tothom qui llegeixi aquest *Recull de poemes* tindrà el goig d'assaborir la tendresa, la ironia, el patriotisme, les conviccions religioses i la riquesa de llenguatge que Mn. Amand Lus, mort en el 2007 i que exercí el seu ministeri durant molts anys a Sant Pere Sallavinera (Anoia), destil·la en la seva obra poètica. No fa molt, es va presentar el llibre al poble esmentat i es van recitar algunes de les seves composicions.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60